

INHOUD

Angst en glorie.....	2
De smaad van Golgotha	4
<i>De marteling van het kruis</i>	4
<i>De vernedering van het kruis</i>	7
<i>Het schouwspel van het kruis</i>	9
<i>De bespottung van het kruis</i>	10
De majesteit van Golgotha.....	17
<i>De majesteit van het mededogen</i>	19
<i>De majesteit van het verval</i>	22
<i>De majesteit van de voltooiing</i>	27
<i>De majesteit van de zeggenschap</i>	28
Alles dankzij het kruis	30

DE SMAAD EN DE MAJESTEIT VAN GOLGOTHA

Is er een publiek schandaal, militaire strijd of vredesinitiatief denkbaar dat het verdient om op elke krant die ooit verschenen is, de voorpagina te halen? De dag waarop Christus stierf is zo'n gebeurtenis.

Er is niets in de hele schepping of de geschiedenis dat duidelijker spreekt van het hart van onze Schepper — of van ons eigen hart — dan de manier waarop Jezus leed en stierf.

In dit uittreksel van *The Path of His Passion*, denkt Bill Crowder na over de tragedie en de verwondering van die dag. Hij laat ons niet alleen de verschrikking en spot, maar ook de luister en verhevenheid ervan zien. Zo helpt hij ons inzien waarom de gebeurtenis die niet op de voorpagina's is verschenen, het des te meer verdient om elke dag van ons leven in het centrum van ons hart te staan.

Martin R. de Haan II

Uitgever: David Sper
Redacteur: Marianne Locht Dutch
Vertaling: Hella Willering

Omslagontwerp: Terry Bidgood
DUTCH

De bijbelteksten in deze uitgave zijn ontleend aan De Nieuwe Bijbelvertaling, © Nederlands Bijbelgenootschap 2004/2007, en de NBG-vertaling 1951, © Nederlands Bijbelgenootschap 1951.

© 2010 RBC Ministries, Grand Rapids, Michigan, USA

Printed in Portugal

ANGST EN GLORIE

Ik hou veel van muziek. De kracht, de emotie, de schoonheid en de energie ervan pakken mij en doen iets met mij zoals geen enkel ander medium of vorm van expressie dat kan. Een moment waarop dat heel duidelijk werd, was in 1978 in een opnamestudio. Het was de belangrijkste studio van Great Circle Sound in Nashville, en ik was net klaar met een lange en vermoeiende opnamesessie voor het tweede album van de zanggroep van onze universiteit. De regisseur had ons zojuist de pauze gegeven waarnaar we snakten, en ik zat samen met de technicus in het controlekamertje. We hadden het vooral over het album waaraan we werkten en dat bijna klaar was, toen de technicus zei: 'Er is iets waarnaar je even moet luisteren dat niemand nog gehoord heeft. We zijn net klaar met een album van Phil Johnson, en er staat een liedje op dat hij geschreven heeft,

dat ongelooflijk is. Ik zet het op, doe de lichten uit en laat je hier in alle rust zitten om dit lied over je heen te laten komen.' Dat deed hij, en ik zat met stomheid geslagen terwijl de tranen in mijn ogen kwamen toen ik de volgende woorden over het kruis van Christus hoorde:

'And I'm the one to blame,
I caused all the pain;
He gave Himself
the day He wore my crown.'

('En ik ben schuldig, ik ben de oorzaak van de pijn; Hij gaf zichzelf op de dag waarop Hij mijn kroon droeg.')

Ik moet aan deze woorden en die in de andere coupletten denken, en die nachtelijke, uiterst persoonlijke ervaring met de Heer van zo lang geleden, nu we het onderwerp van Golgotha oppakken en gaan nadenken over dat wat onze Heer doorgemaakt heeft toen Hij onze zonde en onze straf, onze doornenkroon en ons kruis op zich nam.

Kruisiging was een ongelooflijk wrede vorm van doodstraf. Het was honderden jaren eerder uitgevonden

door de Carthagers, maar het waren de Romeinen die het geperfectioneerd hebben tot een vorm van terechtstelling waarbij het sterven van de veroordeelde zo lang mogelijk werd gerekt — en dat met het doel om de terechtgestelde misdadiger maximaal te laten lijden en er een krachtige waarschuwing van uit te laten gaan voor de toeschouwers. Wie iemand aan een kruis had zien sterven, zou er wel twee keer over nadenken voor hij het geduld van Rome en haar legioenen op de proef stelde. Wie zo dom was om zich tegen de wil van de Romeinen en hun wetten te verzetten, zou de ergste kwellingen moeten doormaken voor hij tenslotte een ellendige en smadelijke dood zou sterven door een vorm van straf die bijzonder wreed en buitengewoon was. Het was de perfecte vorm om mensen terecht te stellen voor een veroveringsleger dat bekend stond om zijn ‘ijzeren hak’. In feite was het zo’n wrede vorm van doodstraf dat het verboden was om Romeinse

burgers door middel van kruisiging terecht te stellen.

Dit alles kreeg echter een nog intensere lading wanneer de kruisiging plaatsvond in Israël en de veroordeelde misdadiger een Jood was. De verschrikkingen van het lichamelijke lijden aan het kruis werden nog verzaamd door het stigma van de geestelijke vervloeking die bestemd was voor iedereen die aan een boom gehangen werd (Deut. 21:22-23).

Om ons begrip van het kruis een goede plek te kunnen geven is het de moeite waard om een tweetal belangrijke ideeën te begrijpen die voortvloeien uit de verschillende beschrijvingen van de gebeurtenissen op Golgotha in de evangeliën:

- In de eerste drie evangeliëverhalen stellen de synoptische schrijvers (Matteüs, Marcus en Lucas) het kruis van Christus voor als een instrument van pijn en vernedering.
- In het vierde evangelie, dat van Johannes, wordt het kruis daarentegen

getekend als een troon van heerlijkheid.

In feite zijn deze voorstellingen allebei juist. Golgotha stond symbool voor de grootste angst en pijn van Christus, maar tegelijk was het ook de gebeurtenis die zijn grootste glorie voortbracht. In dit gedeelte bekijken we het kruis van Jezus Christus zoals hij voorgesteld wordt door de synoptische evangeliën — als een afschuwelijke en uiterst pijnlijke ervaring. In het volgende gedeelte kijken we dan naar de kruisiging van de Zoon van God vanuit het perspectief van zijn geliefde discipel — als een vertoon van heerlijkheid en macht en genade. Maar ook in het afschuwelijke portret dat de andere drie evangelisten schetsen, vormen de genade en de liefde een rode draad die al het andere in de schaduw stelt.

DE SMAAD VAN GOLGOTHA

Het is veelzeggend dat geen van de evangeliëschrijvers een beschrijving van de eigenlijke gebeurtenis van de kruisiging geeft. In Psalm 22 wordt het treffend en profetisch beschreven, maar de evangeliën laten het weg, misschien wel omdat de eerste lezers geen nadere toelichting nodig hadden. Iedereen die onder de Pax Romana leefde zal een pijnlijk helder beeld gehad hebben van wat de dood aan het kruis inhield. Voor ons die in de moderne tijd leven, is het een minder bekende vorm van geweld, en daarom kan het goed (hoewel wel schokkend) zijn dat ons helder voor ogen geschilderd wordt hoe ver Christus bereid was te gaan om ons te bevrijden — tot aan de lichamelijke, emotionele en geestelijke martelingen aan toe.

DE MARTELING VAN HET KRUIS

*'Daar kruisigden ze hem,
met twee andere, aan*

*weerskanten één,
en Jezus in het midden.'*
(Johannes 19:18)

De lichamelijke kant van een kruisiging was ronduit verschrikkelijk. Het kruis werd op de grond gelegd, waarna de veroordeelde erover uitgestrekt werd. Historici menen dat de spijkers — van 20 à 25 centimeter lengte — waarschijnlijk niet door de palm van de handen geslagen werden, maar eerder door de ruimte tussen de kleine botjes van de pols. Daardoor zou de spijker dwars door de hoofdzenuw die naar de hand leidt gaan, en zou voorkomen worden dat het slachtoffer de spijker door het zachte stuk van de hand zou trekken en zou proberen te ontsnappen — alsof hij dat zou kunnen. De voeten van de veroordeelde werden dan op een klein voetenplankje onderaan het kruis op elkaar gelegd. De reden hiervoor zullen we later zien. Als de veroordeelde eenmaal aan het kruis was vastgespijkerd, werd het met touwen omhoog gehesen en in een speciaal gat in de

grond geploft, wat een flinke klap moet hebben gegeven. Wanneer hij op zijn plek stond, werd hij met blokken verder vastgezet.

Het zal overbodig zijn om dit te zeggen, maar de hele toestand moet ongelooflijk pijnlijk zijn geweest. De spijkers moeten voor de zenuwen in de handen en voeten gevoeld hebben als gloeiend hete pokers. Door het ophijsen zal het slachtoffer zich gedesoriënteerd of zelfs duizelig gevoeld hebben. Het pijnlijkst moet het echter geweest zijn wanneer het kruis in de grond gebeukt werd. Dit zal een grote schok op de schouders en ellebogen gegeven hebben, die niet in staat waren 'mee te bewegen' met het rukken van het lichaam. Dit zal vaak geleid hebben tot ontzette schouders en ellebogen, wat afschuwelijk geweest moet zijn. Maar hoe afschrikwekkend wreed dit alles ook was, het was nog maar het begin. Het ergste moest nog komen.

De ongelooflijke pijn die het slachtoffer van een kruisiging

moest ondergaan, werd veroorzaakt door een geniale maar sadistische combinatie van elementen, die samen een afschuwelijk, onmenselijk resultaat hadden.

Ten eerste kwam dood door kruisiging uiteindelijk neer op dood door verstikking. Als gevolg van de positie van de armen bleef de borst ingedrukt, zodat het slachtoffer steeds meer moeite had met ademen. De enige manier waarop de veroordeelde kon ademen, was door zichzelf op te trekken aan de spijkers in zijn polsen en zich af te zetten van de spijkers door zijn voeten en het voetenplankje, zodat hij de druk op zijn borst kon verminderen. Hierdoor konden de longen zich vullen met de lucht waar het slachtoffer naar snakte. De pijn die de spijkers veroorzaakten, waren echter maar een korte tijd te verdragen. Dat is juist waarom de spijkers door de gevoeligste plekken met de grootste concentratie aan zenuwen geslagen werden.

Pas wanneer de gekruisigde zich weer ontspande, werd

de pijn van de spijkers minder, maar dan werd het weer vrijwel onmogelijk om adem te halen. De pijn die de spijkers veroorzaakten, zou langzaam maar zeker erger worden doordat al die open wonden aan de lucht waren blootgesteld en gingen ontsteken. Door de slagen die Christus gekregen had, zal zijn rug ruw en aan flarden zijn geweest, zodat Hij met zijn kapotte rug over het ruwe hout van het kruis schuurde. Die wonden moeten geprikt en geschuurd hebben, iedere keer wanneer Hij zich moest opdrukken en laten zakken om te kunnen ademen. Een moment van rust zat er niet in — er was alleen de onophoudelijke inspanning om de lucht in zijn longen te krijgen. Iedere ademhaling veroorzaakte een enorme pijn. Voor elk moment van opluchting was er de paniek van een beginnende verstikking.

Bij dit alles kwam nog het feit dat er ook sprake geweest moet zijn van een toenemende crisis in het lichaam van de

veroordeelde. Doordat de vrije doorstroming van het bloed gehinderd werd door de schade aan zoveel bloedvaten, ging er meer bloed naar de hersenen dan er afgevoerd kon worden. Dit veroorzaakte een enorme druk en scherpe pijn in het hoofd. Ook hierdoor was het een ongebruikelijk wrede straf — precies zoals de bedoeling was.

Het lichamelijke lijden is meer dan wat een beschaafd mens kan bevatten. Dit zou een vreselijke dood zijn voor de ergste crimineel, de meest meedogenloze misdadiger, de meest bloeddorstige moordenaar. Het zou nog te erg zijn om een hondsdol dier of een wreed roofdier te laten ondergaan. Toch is dit het wat de Prins van de Vrede, Hij die ons liefheeft, de Herder van ons hart moest ondergaan. Het is niet te doorgronden dat Christus een dergelijke behandeling heeft doorstaan, en het is schokkend om te bedenken dat onze zonde zo erg is dat we alleen op deze manier verlost konden worden. Toch kan het heel goed zijn dat zijn lichamelijke lijden, hoe

onvoorstelbaar ook, nog het minst belangrijke stukje van zijn lijden was.

DE VERNEDERING VAN HET KRUIS

‘Nadat ze Jezus gekruisigd hadden, verdeelden de soldaten zijn kleren in vieren, voor iedere soldaat een deel. Maar zijn onderkleed was in één stuk geweven, van boven tot beneden. Ze zeiden tegen elkaar: “Laten we het niet scheuren, maar laten we loten wie het hebben mag.” Zo ging in vervulling wat de Schrift zegt: “Ze verdeelden mijn kleren onder elkaar en wierpen het lot om mijn mantel.” Dat is wat de soldaten deden.’ (Johannes 19:23-24)

Hoe schokkend het ook is, de intense lichamelijke marteling was niet het enige doel van deze vorm van straf. Het werd ook gedaan om een zo erg mogelijke publieke vernedering te veroorzaken.

In de eerste eeuw bestond de gebruikelijke kledij van een Joodse man uit vijf

kledingstukken — schoenen, een tulband, een riem, een lendendoek en een bovenkleed. Let erop dat de vier soldaten — de eenheid die verantwoordelijk was voor de terechtstelling van Jezus — de kleren van Jezus onder elkaar verdeelden als buit voor de taak die zij moesten uitvoeren. Ieder nam een kledingstuk, maar toen was er nog één over — het bovenkleed. Hieruit blijkt dat zelfs de lendendoek weggenomen was — en daarmee het laatste beetje menselijke waardigheid van de veroordeelde.

Met een hartverscheurende vervulling van Psalm 22 trokken de soldaten Jezus' kleren weg, waarna zij lootten om zijn bovenkleed. In Psalm 22:18-19, waarin de kruisiging zo'n 600 jaar voordat het zelfs maar was uitgevonden op profetische wijze omschreven wordt, had David dit al voorspeld: 'Ik kan al mijn beenderen tellen. Zij kijken vol leedvermaak toe, verdelen mijn kleren onder elkaar en werpen het lot om mijn mantel.'

De regel 'ik kan al mijn beenderen tellen' duidt erop

dat Jezus voor iedereen zichtbaar werd tentoongesteld. Wonderlijk dat heel Jezus' aardse bezit uit deze simpele kleren bestond, en dat vier Romeinse soldaten zijn erfgenamen waren. Ze gokten om alles wat zij te pakken konden krijgen, zonder te beseffen dat Christus een paar meter verderop alles gaf wat Hij had — en dat uit liefde, ook voor hen. Hun hart moet wel keihard geweest zijn. Dit waren mannen zonder gevoel of medelijden, die het werkelijk niets kon schelen. De engelen in de hemel moeten vol verwondering en afschuw naar dit schouwspel gekeken hebben, maar deze mannen zagen alleen hun eigen hebzucht en onverschilligheid. Jesaja had gelijk: 'Hij werd veracht, door mensen gemeden (...) door ons verguisd en geminacht' (Jes. 53:3).

HET SCHOUWSEL VAN HET KRUIS

*'(...) en ze bleven daar
zitten om hem te bewaken.'
(Matteüs 27:36)*

Andere vertalingen spreken erover dat 'zij bleven zitten en toekeken'. In een commentaar op het bijbelboek Matteüs stelde wijlen bijbelleraar en radiospreker J. Vernon McGee vast dat 'toen Christus aan het kruis leed, zij erbij zaten en naar Hem keken. Dit is de menselijke daad die het meest laag bij de grond is (...) Hier bij het kruis van Golgotha kent de mens zijn ware dieptepunt. Nu lijkt de verschrikking van de kruisiging gedegenereerd te zijn tot een sportwedstrijd voor toeschouwers.' Waarom bleven zij zitten om toe te kijken? Sommigen menen dat ze enkel hun werk deden, dat het hun taak was om de hele boel te bewaken en ervoor te zorgen dat er niemand tussenbeide kwam. Dat kan zijn, maar dan zou je verwachten dat er staat dat ze 'de wacht hielden', niet dat ze gingen zitten. Maar dat deden ze wel, en ze keken toe, afstandelijk en onbewogen

door de vreselijke aanblik van de doodstraf door kruisiging. Zo keken ze toe hoe een Man die onschuldig bevonden was terechtgesteld werd!

De grote bijbelleraar van de negentiende eeuw, Alexander Maclaren, schrijft in *The Gospel of St. Matthew*: 'Zij gaan er goed voor zitten en nemen het ervan aan de voet van het kruis, en wachten passief af met ogen die niets zien.' Toch was het Degene wiens ogen alles zien naar wie zij staarden. Ze keken naar het lijden van Christus alsof zij daar niets mee te maken hadden — alsof zij er absoluut niet verantwoordelijk voor waren. Maar zij waren het die Hem daar hadden gehangen!

Deze toeschouwers dienen als herinnering aan het feit dat wij zo gemakkelijk onszelf voor de gek houden over de gevolgen en de implicaties van onze daden. Het herinnert ons eraan hoe gemakkelijk wij onszelf vrijpleiten van elke verantwoordelijkheid voor onze destructieve daden.

Het is echter onmogelijk om het offer van het kruis

zelfs maar een klein beetje op waarde te schatten, zonder iets te begrijpen van dat wat uiteindelijk de werkelijke oorzaak ervan is! Wat ziet u wanneer u naar Christus kijkt? Beseft u dat u het bent die ervoor gezorgd heeft dat Hij daar hangt? Dat wij het allemaal zijn? Dit was het enige afdoende medicijn tegen het dodelijke virus van de zonde van de mens en zijn opstand tegen God. Ziet u Hem als uw Redder en Heer, of vergaat het u als de soldaten, die hun blik weer afwendden met een ongevoeligheid die weigert te zien hoe zwaar zijn lijden voor ons was?

DE BESPOTTING VAN HET KRUIS

Boven zijn hoofd bevestigden ze de aanklacht, die luidde: "Dit is Jezus, de koning van de Joden." Daarna werden er naast hem twee misdadigers gekruisigd, de een rechts van hem, de ander links. De voorbijgangers keken hoofdschuddend toe en dreven de spot met hem:

"Jij was toch de man die de tempel kon afbreken en in drie dagen weer opbouwen? Als je de Zoon van God bent, red jezelf dan maar en kom van dat kruis af!" Ook de hogepriesters, de schriftgeleerden en de oudsten maakten zulke spottende opmerkingen: "Anderen heeft hij gered, maar zichzelf redden kan hij niet. Hij is toch koning van Israël, laat hij dan nu van het kruis afkomen, dan zullen we in hem geloven. Hij heeft zijn vertrouwen in God gesteld, laat die hem nu dan redden, als hij hem tenminste goedgezind is. Hij heeft immers gezegd: 'Ik ben de Zoon van God.'" Precies zo beschimpten hem de misdadigers die samen met hem gekruisigd waren." (Matteüs 27:37-44)

Schrijver en bijbelleraar Warren Wiersbe schrijft in *Be Loyal* dat de aanklacht die opgeschreven was ('Dit is Jezus, de koning van de Joden') het eerste evangelisatietractaat is dat ooit geschreven is! Met die

verklaring van zijn goddelijke identiteit direct voor ogen begon de menigte Jezus te bespotten zoals Hij daar tussen twee misdadigers aan het kruis hing — om te sterven te midden van de mensen voor wie Hij gekomen was. Er waren drie groepen mensen die elk op hun beurt de Zoon van God beschimpten, en bij hun spot lijkt het allemaal te draaien om de aanspraken die Christus gedaan had en zijn schijnbare hulpeloosheid toen Hij daar aan het kruis hing.

Drie groepen spotters

Voorbijgangers: Dit waren waarschijnlijk niet de mensen die *en masse* ‘aan het kruis met hem!’ hadden geroepen. De plek waar de kruizen neergezet werden was gelegen bij een belangrijke toegangspoort naar Jeruzalem, en dit zullen mensen geweest zijn die aan het begin van de dag de stad binnengingen. Toch weerhield dit hun er niet van om direct mee te doen met de sport van het kwellen van de gekruisigde personen — met nauwelijks een spoortje

medelijden of mededogen voor hun lijden. Het maakte ook niet uit wat het was waarvoor deze mannen aan het kruis gehangen waren, alleen dat ze een gemakkelijk doelwit waren voor de hoon van de massa.

Hogepriesters, schriftgeleerden, oudsten: Deze mannen maakten deel uit van het religieuze establishment — een officiële groep leiders, die geregeld het voorwerp van Jezus’ oordelen geweest waren. Dit hadden zakelijke, professionele mensen moeten zijn, maar Lucas schrijft over hen dat ze ‘hem hoonden’ (23:35) — met maar weinig waardigheid en al helemaal geen mededogen. Deze ‘geestelijke leiders’ vormen een tastbare demonstratie van het feit dat de zonde ook de beste mensen kan aantasten. In *The Gospel of Matthew* zegt Maclaren: ‘Wat kent er meer mededogen en barmhartigheid dan de ware godsdienst? Wat is er onbarmhartiger en valser dan haat die zich religieus noemt?!’

Misdadigers: Toen zij net aan het kruis hingen, deden de twee misdadigers gewoon mee

met de bespotting. Toen de dag voortschreed, ging een van hen echter zien wat de menigte, de soldaten of de religieuze mensen niet zagen, en hij kwam tot inkeer en geloof!

Deze toevallige verzameling personen werd tot een wrede en harteloze menigte. Ik las ergens dat hun woorden in drie duidelijke thema's onder te brengen zijn.

Drie thema's van bespotting

Zij ontkennen de macht van Christus: 'Jij was toch de man die de tempel kon afbreken en in drie dagen weer opbouwen? Als je de Zoon van God bent, red jezelf dan maar en kom van dat kruis af!' Let erop dat in hun woorden de vraag doorklinkt waarmee alles staat of valt: 'Als je de Zoon van God bent...' — een uitspraak die een echo vormt van de woorden van Satan toen deze probeerde Jezus te verzoeken in de woestijn (Mat. 4:3-6). D.A. Carson schrijft hierover in de *Expositor's Bible Commentary*: 'Door de voorbijgangers probeerde

Satan nog steeds Jezus uit zijn tent te lokken om buiten de wil van de Vader om te gaan en verder lijden te voorkomen.' De massa ging er vanuit dat het zwakheid was die Jezus aan het kruis hield, maar in feite was het zijn onmetelijke kracht! Het is wonderbaarlijk, maar het waren niet de spijkers of de soldaten die Hem aan het kruis hielden. Het waren de onzichtbare koorden van de goddelijke liefde.

Zij ontkennen het doel van Christus: 'Anderen heeft hij gered, maar zichzelf redden kan hij niet.' Natuurlijk was hun gezichtspunt net zo fout als dat waaruit het voortkwam. Het was geen kwestie van 'niet kunnen', maar van 'niet willen'. Net als ze in Matteüs 9:3-4 hadden gedaan, zeiden ze zelfs impliciet dat het Satan was door wiens kracht Hij zijn wonderen deed, want als het door Gods kracht was geweest, dan zou Hij wel door een wonder van God gered worden. Het is wel duidelijk dat zij nog steeds niet begrepen waarom Hij gekomen was, ondanks de profetieën van het Oude

Testament en alle duidelijke uitspraken van Jezus zelf. Hij hoefde niets te bewijzen, want dat had Hij al zo vaak gedaan.

De missie waarmee Christus gekomen was, werd niet herkend. Dat was niet om zichzelf te redden — het was om zichzelf te geven. Dat was een missie die voor hun ogen vervuld werd terwijl zij het niet herkenden maar afwezen. Met hun opmerkingen deden zij echter een toezegging die ze nooit hadden willen hardmaken. Ze zeiden dat ze zouden geloven als Jezus van het kruis afkwam, maar dat hadden ze echt niet gedaan! Dat blijkt wel uit het feit dat ze niet geloofd hadden toen Lazarus uit de dood opgewekt was. Ze wilden gewoon niet geloven.

In *The Trial and Death of Jesus Christ* schrijft Stalker: 'Als het christendom slechts een credo was dat geloofd moest worden, of een eredienst waarvan de viering een esthetisch genot zou opleveren, of een privé-weg waarlangs de mens onopgemerkt zijn pelgrimstocht naar de hemel

kon gaan, dan zouden ze maar al te graag geloofd hebben; maar nu het betekent dat je Christus belijdt en zijn berisping draagt... willen zij er niets van weten.' Zij zeiden dat ze zouden geloven als Hij van het kruis kwam, maar het is juist omdat Hij er niet van afkwam dat wij geloven.

Zij ontkenen de identiteit van Christus: 'Hij heeft zijn vertrouwen in God gesteld, laat die hem nu dan redden, als hij hem tenminste goedgezind is.' De geestelijke leiders haalden Psalm 22 aan om Jezus te bespotten. Deze psalm, waarvan zij beweerden te geloven dat hij messiaans was, gebruikten zij om Jezus' relatie met de Vader aan te vallen. Het is alsof ze verklaarden dat de Vader niet om Hem gaf, en geen aandacht of tijd voor Hem had.

David had het op profetische wijze over de afwijzing van de Messias, toen hij zei: 'Mij gaat door merg en been de hoon van mijn belagers, want ze zeggen heel de dag: "Waar is dan je God?"' (Ps. 42:11). David sprak over

dat wat het meest pijnlijk voor de Messias zou zijn. Als een zwaard dat zijn botten versplinterde, sneed de spot in dat wat de Zoon het meest dierbaar was — de relatie met zijn Vader.

***Als een zwaard
dat zijn botten
versplinterde, sneed
de spot in dat wat
de Zoon het meest
dierbaar was — de
relatie met zijn Vader.***

Vergeet niet dat hun perspectief scheefgetrokken was door hun ongeloof en de hardheid van hun hart. Dit alles wordt juist zo ijzingwekkend omdat al hun spot uitging van de waarheid van bepaalde uitspraken van de bijbel, maar dat ze ieder inzicht in de betekenis en bedoeling van die uitspraken misten. Ze keken, maar zagen niet. Ze luisterden, maar hoorden niet. De tragedie in

dit alles is niet alleen dat wat Degene die aan het kruis stierf moest doormaken, maar ook de jammerlijke toestand van degenen die naar Hem keken met godslastering, ongeloof en haat. De Koning van de liefde werd afgewezen door degenen van wie Hij hield.

We weten niet precies hoe lang deze bespottingen doorgingen, maar waarschijnlijk was het heel de eerste drie uur van de kruisiging. Gedurende het grootste deel van deze tijd was het Levende Woord stil. Maar toen Hij sprak, waren het bijzondere woorden die over de heuvels van Judea klonken en tegen de muren van Jeruzalem weerkaatsten: 'Vader, vergeef het hun!' Hieruit blijkt de diepte van de goddelijke liefde. Hij verklaarde niet dat Hij onschuldig was. Hij riep niet om bevrijding. Hij nam geen wraak door hen te vernietigen. De Zoon van God, hangend aan een boom, riep om mededogen voor de mens — riep om genade! En juist op het moment dat Hij deze woorden sprak, bracht Hij tot stand wat

nodig was om die genade voor alle mensen beschikbaar te maken.

Ook hier zien we de overweldigende liefde van de Heiland — de liefde die we zagen in zijn reactie op zijn vijanden, zijn verrader en zijn verstrooide schapen. Dit was de liefde die liedschrijver Philip Bliss inspireerde: ‘Bearing shame, and scoffing rude, in my place condemned He stood — Seals my pardon with his blood: Hallelujah, what a Savior!’ (‘Schande dragend, en wrede spot, werd Hij veroordeeld in mijn plaats — verzekerde mijn vergeving met zijn bloed: halleluja, wat een Redder!’). Ik moet toegeven dat ik als kind dat in de kerk opgroeide nooit echt begreep wat Isaac Watts gedicht had, wanneer we zijn lied ‘When I Survey The Wondrous Cross’ zongen (‘O kostbaar kruis, o wonder Gods’). Ik kon niets met de moeilijke woorden en de sombere melodie, en het leek slechts het zoveelste gezang dat mijn jonge verstand te boven ging. Het zou nog jaren duren voordat ik zelfs

maar een glimp opving van het wonderbaarlijke dat Watts op zo’n diepe wijze in woorden had gevat.

Lang voordat Mel Gibson met *The Passion of the Christ* zijn verbazingwekkend treffende en bloederige weergave van de kruisiging had verfilmd, bezocht een rondreizende evangelist de bijbelschool waaraan ik studeerde. Zijn bezoek vormde een keerpunt in mijn eigen begrip en waardering van het kruis. Op een avond begon deze evangelist zorgvuldig en precies het gebeuren van een kruisiging in het algemeen en daarna specifiek die van Jezus te beschrijven. Daarbij kwamen details naar voren die ik nog nooit eerder onder ogen had hoeven zien. Tot dan toe was het kruis altijd op een bijna steriele en veilige manier weergegeven — totaal niet als de gevaarlijke en misselijk makende gebeurtenis die het in feite was. Ik luisterde naar hem terwijl hij zijn hart uitstortte over het lijden van Christus, en werd totaal overweldigd door de onmetelijke liefde van

Christus en de afzichtelijke haat van de mensen die in dit alles tegenover elkaar stonden. Dankzij de woorden van de evangelist drong het pas goed tot me door hoe kwaad de zonde is en hoe slecht het hart van de zondige mens is.

Er is geen ander moment in de geschiedenis waarin je zo duidelijkheid ziet hoe opstandig, hatelijk en slecht het hart van de mens is. Maar uit de duisternis van het kwaad komt het kruis omhoog als een demonstratie van de overwinning en de grootsheid van de liefde van God. Wie naar het kruis kijkt, die vestigt zijn blik op het centrale punt van de hele geschiedenis van de mensheid; die aanschouwt de meest dramatische demonstratie van liefde die de wereld ooit gekend heeft. En die kan er niet om heen dat een heilige God de zonde niet kan verdragen, hoe groot zijn liefde voor de zondaar ook is. Die begint er iets van te beseffen dat de eeuwigheid staat of valt met de gebeurtenissen van dat moment, en dat met het

sterven van Christus de grootste overwinning van de hemel tot stand kwam — en niet de nederlaag die misleide zielen erin zouden kunnen zien.

Toen ik die avond aan het luisteren was, raakte ik ademloos en sprakeloos door de genade, en werd ik stil van de liefde. In de gepassioneerde woorden van die evangelist zag en voelde ik tenslotte wat Isaac Watts mij geprobeerd had te vertellen in al die jaren waarin ik zijn lied had gezongen zonder het echt te doorgronden. In de Nederlandse vertaling (Liedboek voor de kerken, 192):

‘O kostbaar kruis,
o wonder Gods,
waaraan de Prins
der glorie stierf;
ik wil om U zijn
zonder trots,
ik acht verlies wat ik verwierf.
Het rode bloed,
zijn koningskleed
bedekt het schandelijke kruis,
dat wordt door
alles wat Hij leed
de levensboom van ’t paradijs.’

DE MAJESTEIT VAN GOLGOTHA

Het Kerstfeest is een van de hoogtepunten van het christelijke jaar, een tijd van warmte, vreugde en goede wil. Het stimuleert ons om naar de baby in de voederbak te kijken en te beseffen dat vrede nu binnen bereik is, want het is de Prins van de Vrede die gekomen is. Met zijn herders, het hemelse koor en de stralende ster is het Kerstfeest een feest van hoop en licht. Maar hoe moeilijk het soms kan zijn om eraan te denken, alle gebeurtenissen rond Kerst verwijzen naar het kruis. In een van mijn favoriete kerstliederen wordt dat ook duidelijk gezegd: Christus was ‘geboren om te sterven, opdat de mens kan leven’. Een moeilijke maar prachtige waarheid.

Ieder mens die geboren wordt verdient de doodstraf vanwege de ongehoorzaamheid van onze eerste voorouders. Het is de straf die ons als zondige mensen toekomt. Maar voor Jezus was de dood geen

straf; het was zijn bestemming. Het was niet zijn levenslot, maar zijn missie. Voor Hem was het geen onvermijdelijk lot, maar het doel waarvoor Hij geboren was.

Nu komen we bij het vreselijke en ontzagwekkende moment waarop die missie van Christus voor ons vervuld is. Nu zien we onze Heiland die tot zijn doel komt, het doel waarvoor Hij volgens zijn woorden tot Pilatus geboren was (Joh. 18:37). Hier zullen we zien wat dat betekent. We gaan heel goed kijken en zien op welke manier de Zoon van God stierf — in grootsheid en heerlijkheid. Het was geen nederlaag of ondergang, het was een overwinning.

Op pagina 3 zagen we dat de evangeliën ons twee heel verschillende beelden van het kruis van Jezus Christus schetsen. De synoptische evangeliën (Matteüs, Marcus en Lucas) beschrijven het lijden en de vernedering van het kruis door het terecht als instrument van marteling en terechtstelling voor te stellen. Het evangelie naar Johannes

echter schildert een heel ander beeld van de gebeurtenissen op die eerste Goede Vrijdag. Johannes wil ons het kruis als troon van heerlijkheid en macht voor ogen stellen — een troon van waaraf de Zoon van God de dood, de zonde en Satan overwint. Hij levert ons het onbetwistbare bewijs van het sterven van de Koning der koningen, die aan het kruis zijn grootste overwinning behaalde.

De kruisiging zelf heeft in totaal zo'n zes uur geduurd. In die zes uur hebben de evangelieschrijvers zeven uitspraken van Christus aan het kruis opgevangen en doorgegeven — de zeven 'kruiswoorden', zoals ze ook wel genoemd worden. Dit zijn als verklaringen die een koning vanaf zijn troon doet en hebben een enorme lading, maar ze zijn ook duidelijk bedoeld als richtinggevend.

De eerste drie uitspraken hebben een horizontale gerichtheid en omschrijven Christus' afsluiting van zijn omgang met de mensheid. Het zijn uitspraken die door het volgende gekenmerkt worden:

Vergeving: 'Jezus zei: "Vader, vergeef hun, want ze weten niet wat ze doen."' (Lucas 23:34)

Verlossing: 'Jezus antwoordde: "Ik verzeker je: nog vandaag zul je met mij in het paradijs zijn.'" (Lucas 23:43)

Mededogen: 'Toen Jezus zijn moeder zag staan, en bij haar de leerling van wie hij veel hield, zei hij tegen zijn moeder: "Dit is uw zoon," en daarna tegen de leerling: "Dat is je moeder." Vanaf dat moment nam die leerling haar bij zich in huis.' (Johannes 19:26-27)

Nadat Hij zijn aardse taken volbracht had, keerde de Redder zijn blik naar boven en wendde Hij zich tot zijn uiteindelijke missie. Zijn laatste vier uitspraken zijn verticaal gericht en betrekken zijn Vader bij de daad van verlossing die aan het kruis van Golgotha tot stand gebracht werd. Deze uitspraken drukken iets uit van de geestelijke kant van het werk van Christus, als Hij achtereenvolgens de volgende dingen doormaakt:

Verlatenheid: ‘Rond het middaguur viel er duisternis over het hele land, die drie uur aanhield. Aan het einde daarvan, in het negende uur, gaf Jezus een schreeuw en riep luid: “*Eli, Eli, lema sabachtani?*” Dat wil zeggen: “Mijn God, mijn God, waarom hebt u mij verlaten?”’ (Matteüs 27:45-46)

Er klaar voor zijn: ‘Toen wist Jezus dat alles was volbracht, en om de Schrift geheel in vervulling te laten gaan zei hij: “Ik heb dorst.”’ (Johannes 19:28)

Vervulling: ‘Nadat Jezus ervan gedronken had zei hij: “Het is volbracht.” Hij boog zijn hoofd en gaf de geest.’ (Johannes 19:30)

Loslaten: ‘En Jezus riep met luide stem: “Vader, in uw handen leg ik mijn geest.” Toen hij dat gezegd had, blies hij de laatste adem uit.’ (Lucas 23:46).

De aanklacht die boven zijn hoofd was bevestigd luidde: ‘Dit is Jezus, de koning van de Joden’ (Matteüs 27:37). En zo was het. Heel zijn kruisiging was één groot vertoon van

zijn majesteit, niet alleen als koning van de Joden, maar als Koning der koningen.

DE MAJESTEIT VAN HET MEDEDOGEN

‘Dat is wat de soldaten deden. Bij het kruis van Jezus stonden zijn moeder met haar zuster, Maria, de vrouw van Klopas, en Maria uit Magdala. Toen Jezus zijn moeder zag staan, en bij haar de leerling van wie hij veel hield, zei hij tegen zijn moeder: “Dit is uw zoon,” en daarna tegen de leerling: “Dat is je moeder.” Vanaf dat moment nam die leerling haar bij zich in huis.’ (Johannes 19:24-27)

Let op het contrast. De soldaten die om zijn kleren dobbelden reageerden op de ene manier op de Mensenzoon. Maar de vrouwen reageerden op een totaal andere manier. Zelfs in zijn sterven trok Jezus nog een lijn en scheidde Hij de mensen in twee groepen uiteen, uitgaande van de vraag hoe zij tegenover Hem stonden. De soldaten werden gekenmerkt door hebzucht

en apathie, de vrouwen door liefde en toewijding. Totaal verschillende motieven. Totaal verschillende harten. Totaal verschillende agenda's.

Vier vrouwen waren erbij — maar kennelijk werden ze niet opgemerkt door de menigte. Hoewel het zeker niet zonder risico was om met de veroordeelde Nazarener in verband gebracht te worden, slaagden zij er kennelijk in om onopgemerkt te blijven, misschien juist wel omdat ze vrouwen waren. Hun aanwezigheid werd echter door Christus wel degelijk opgemerkt. Wie zag Hij, toen Hij van het kruis af naar beneden keek?

Maria, zijn moeder, die doormaakte wat Simeon haar jaren daarvoor voorspeld had, toen hij zei: 'En zelf zult u als door een zwaard doorstoken worden' (Lucas 2:35).

Salome, de zus van Maria (Marcus 15:40), kennelijk de vrouw van Zebedeüs en de moeder van Jakobus en Johannes (Matteüs 27:56).

Maria, de vrouw van Klopas. Sommige geleerden

menen dat de naam Klopas dezelfde is als Alfeüs. Als dat klopt, dan zou deze Maria de moeder geweest zijn van Jakobus (Mat. 10:3), Matteüs (Marcus 2:14), en misschien zelfs van Judas (niet Iskariot).

Maria van Magdala, over wie we nog te spreken komen.

Hun aanwezigheid bij het kruis is een bewijs van hun grote liefde voor Christus.

Salome was door Jezus ernstig vermaand (Mat. 20:22), maar toch was zij er. Jezus had Maria van Magdala van zeven demonen bevrijd, en zij had zijn genade nooit vergeten (Luc. 8:2). En nu bleven ze bij Hem, op een moment dat zeker als het einde van alles gevoeld moet hebben. Maar toen de Heiland op deze vrouwen neerkeek die aan de voet van het kruis stonden, was het zijn moeder die Hem het meest ter harte ging. Hoewel Hij zeker geroerd zal zijn geweest door de liefde en toewijding van de andere vrouwen, ging zijn aandacht vooral uit naar Maria. Maria, die Hem gedragen en op de wereld gebracht had; die Hem

als klein kind vastgehouden en opgevoed had; die nu haar droeve ogen niet van Hem af kon houden. Het moet zijn eigen lijden enorm verzaard hebben om haar verdriet onderaan het kruis te zien. Bij het graf van Lazarus had Jezus gehuild om de tranen van Maria en Martha — hoe veel te meer moet het Hem geraakt hebben om zijn eigen moeder te zien huilen.

Uiteindelijk lukte het Hem om een woord uit te brengen, waaruit blijkt dat Hij zelfs toen nog meester van de situatie was. In de NBV is het weggelaten, maar wat Hij zei was: 'Vrouw (...)'. Daarmee maakte Hij de oude band tussen moeder en zoon los. Hoewel het geen teken van gebrek aan respect is, is het wel een woord waarmee Hij afstand schept. Het was er een teken van dat zij vanaf dat moment een andere relatie met elkaar zouden hebben. Ook in Johannes 2:4 lezen we dat Hij haar met 'vrouw' aanspreekt (hoewel het ook daar in de NBV weggelaten is). Toen zei Hij tegen haar dat zijn tijd nog

niet gekomen was. Nu was zijn tijd gekomen — en moest Hij ook voor haar zonden sterven!

Maar zelfs nu hun oude relatie moest verdwijnen, wilde Hij nog wel voor deze vrouw, die vol van verdriet was, zorgen. In zijn mededogen met haar eenzaamheid en verlies wendde Jezus zich tot Johannes — de enige discipel die bereid was om samen met de vrouwen bij het kruis van de Meester te staan. Het is duidelijk dat Jozef op dat moment al niet meer leefde, en Jezus' halfbroers geloofden nog niet (hoewel zij dat later wel deden). De uitkomst was dat Jezus Maria toevertrouwde aan iemand uit zijn ware familie en voor haar welzijn zorgde door haar als moeder aan Johannes te geven, de discipel van wie Hij veel hield.

Over deze liefhebbende zorg en dit mededogen schrijft James Stalker in *The Trial and Death of Jesus Christ*: 'Vanaf de preekstoel van het kruis predikt Jezus voor alle tijden over het vijfde gebod.' Bijbelgeleerde William Barclay is het hiermee eens. Hij

schrijft in zijn commentaar op het evangelie naar Johannes: 'Er zit iets heel ontroerends in het feit dat Jezus, te midden van het lijden aan het kruis, toen de redding van de wereld op het spel stond, dacht aan de eenzaamheid van zijn moeder in de dagen die zouden volgen. Nooit vergat Hij zijn menselijke verplichtingen. Als Maria's oudste zoon dacht Hij aan de eenvoudige dingen die dicht bij huis bleven, zelfs op dit moment van grote kosmische strijd. Tot op het laatste moment, zelfs tot aan het kruis dacht Jezus meer aan het verdriet van anderen dan aan dat van hemzelf. Dat is de definitie van mededogen. Te midden van het meest intense lijden zorgde Jezus voor degenen die Hij liefhad, en zodoende sloot Hij het aardse leven en zijn omgang met de mensen af. Eenmaal gerustgesteld over de zorg voor Maria, richtte Hij zijn blik naar boven, naar het doel van dat alles — de afschuwelijke taak om het Lam van God te worden, het offer dat de

zonde droeg voor een verloren mensenras.

DE MAJESTEIT VAN HET VERVAL

'Rond het middaguur viel er duisternis over het hele land, die drie uur aanhield. Aan het einde daarvan, in het negende uur, gaf Jezus een schreeuw en riep luid:

"Eli, Eli, lema sabachtani?"

Dat wil zeggen: "Mijn God, mijn God, waarom hebt u mij verlaten?"

(Matteüs 27:45-46)

Het middaguur was het heetste tijdstip van de dag. Maar juist toen de zon op zijn hoogste plek stond en de Judese lucht op z'n lichtst was, leek het of al het licht van de schepping zelf uitgezet werd. De hemel werd donker en midden op de dag leek het of het midden in de nacht was. Er gebeurde iets heel bijzonder aan het kruis dat daar in het centrum van alles stond — maar wat? Later zou de apostel Paulus dat als volgt omschrijven: 'God heeft hem die de zonde niet kende [Christus] voor ons één

gemaakt met de zonde, zodat wij door hem rechtvaardig voor God konden worden' (2 Kor.5 5:21).

'God heeft hem die de zonde niet kende [Christus] voor ons één gemaakt met de zonde, zodat wij door hem rechtvaardig voor God konden worden.'

—2 Kor.5 5:21

Dit is het waarover de profeet Jesaja geprofeteerd had: 'De wandaden van ons allen liet de Heer op hem neerkomen' (Jes. 53:6). In dat afschuwelijk ogenblik werd de Priester het Lam. Petrus schreef daarover: 'Hij heeft in zijn lichaam onze zonden het kruishout op gedragen (...)' (1 Pet. 2:24). Hij werd totaal verzwoegen door de zondigheid van de mens. God koos ervoor om onze

zonden op het zondeloze en zuivere Lam te leggen — en zowel de schepping als de Schepper reageerden op deze afschuwelijke transactie.

De reactie van de natuur. De hemel werd zwart omdat het Licht van de wereld met ons kwaad bedekt werd. De hele schepping kreunde om verlost te worden. De aarde beefde en de rotsen schreeuwden het uit. Maar in en door en achter al deze gebeurtenissen was God aan het werk. De aardbeving maakte dat het gordijn dat voor het allerheiligste stuk van de Tempel in Jeruzalem hing in tweeën scheurde, waardoor het voor iedereen die in Christus' naam kwam, mogelijk werd om 'door ons geloof in hem' 'vrijelijk toegang' tot God zelf te verkrijgen (Ef. 3:12).

Dit alles vond plaats toen de Vader in het donker aan het werk was. De verduistering van de zon werd gezien als een symbool voor rouw, en de joodse religieuze leiders meenden dat een dergelijke gebeurtenis op de een of

andere manier te maken had met de komst van de Messias. Toch is er voor deze gebeurtenis geen natuurlijke verklaring te geven. Het was geen zonsverduistering, want het vond plaats tijdens de volle maan van het Paasfeest. Het was een duisternis die zo intens was dat het niet slechts om een storm kon gaan. De enige redelijke verklaring is dat het een daad van God was om de schepping de kans te geven te rouwen om de dood van de Schepper, en om te voorkomen dat mensenogen getuige zouden zijn van het vreselijke, heerlijke schouwspel van genade dat door Christus aan het kruis geboden werd.

De reactie van de Vader. De Vader reageerde echter met meer dan enkel de duisternis. Hij was stil — een stilte die er voor de drager van de zonde op neerkwam dat Hij door de Vader verlaten werd. “God die door God verlaten wordt, wie kan het bevatten?” zo zou Maarten Luther het later omschrijven. Ik heb een prediker eens horen zeggen: ‘Gods toorn eiste het; Gods

liefde voorzag erin; Gods genade biedt het ons aan; Gods Zoon stelde het veilig; God de Vader liet het toe.’ Terwijl Hij alle hemelse legermachten tot zijn beschikking had, onderwierp Christus zich aan het eeuwige plan, dat evengoed ononderbroken door mocht gaan. Want dit was het plan van alle tijden, en dit was het doel van de menswording. Dit was het waarvoor Jezus gekomen was. En dit was het waarvoor de Vader Hem naar de wereld gezonden had.

De reactie van Christus.

Gods Zoon reageerde ook, en wel met twee uitspraken die getuigen van pijn — en die beide, zo meen ik, aan de Vader gericht waren.

‘Mijn God, mijn God, waarom hebt U mij verlaten?’ Hier zien we hoe Davids woorden in Psalm 22:2 realiteit worden. Dat waarnaar in Getsemane vooruitgekeken werd, was hier op afschuwelijke wijze werkelijkheid geworden, want de angst van de tuin werd de ontarding van Golgotha. Het onuitsprekelijke lijden van

Christus kwam uit de hand van de Vader zelf! In Jesaja 53:10 was al voorzeggd dat dit alles van de Vader zou komen: 'Maar de Heer wilde hem breken, hij maakte hem ziek.'

Christus schreeuwde het uit van de angst, terwijl de afwijzing door de mensen oneindig verhevigd werd doordat Hij van zijn Vader gescheiden werd — en dat voor de eerste keer in de eeuwigheid. De uitroep 'mijn God' staat voor de smeekbede van een wanhopige zondaar, hoewel Jezus zelf nooit één zonde gedaan had. Jezus voelde het volle gewicht van het van God afgesneden zijn, doordat Hij in de intense stilte waarin de Vader zich van Hem teruggetrokken had, voelde wat het is om waarlijk alleen te zijn. 'Hangend tussen hemel en aarde, maar door beide afgewezen.' In *The Trial and Death of Jesus Christ* schrijft Stalker heel treffend over de eenzaamheid van de Redder op dat moment: 'Wat staat Hij dicht bij ons! Misschien is er geen enkel ander moment van zijn leven waarop Hij

zich zo sterk met zijn arme broeders van de mensheid identificeerde. Want hier komt Hij niet alleen naast ons staan wanneer wij tegenover pijn en ongeluk, verlies en dood komen te staan, maar ook wanneer we de ergste pijn van alle pijn doormaken, de verschrikking die maakt dat het brein duizelt en dat geloof en liefde, de ogen van het leven, uitgedoofd worden — de verschrikking van een universum zonder God, een universum dat één vreselijke, in elkaar stortende toestand van verwarring is, zonder rede om het te leiden of liefde om het in stand te houden.'

'**Ik heb dorst.**' In Johannes 19:28-29 staat: 'Toen wist Jezus dat alles was volbracht, en om de Schrift geheel in vervulling te laten gaan zei hij: "Ik heb dorst." Er stond daar een vat water met azijn; ze staken er een majoraantak met een spons in en brachten die naar zijn mond.' Tijdens zijn werk op aarde had Jezus het vaak over dorst gehad: 'Gelukkig wie honger en dorsten naar gerechtigheid' (Mat. 5:6). 'Laat

wie dorst heeft bij mij komen en drinken!’ (Joh. 7:37). ‘Ik had dorst en jullie gaven mij te drinken’ (Mat. 25:35). Wat een ironie: het Levende Water dat het uitroept van de dorst!

Toen Hij het uitriep van de dorst, werd er een tak van de majoraan (of hysop, dat bij het Pesach gebruikt werd om het bloed van het lam op de deurposten aan de voorkant van het huis te smeren) gebruikt om een in water en azijn gedoopte spons naar zijn mond te brengen. Maar waarom — waarom had Hij dorst? Volgens mij betekent dit dat Hij niet letterlijk dorst had, naar water of azijn. Hij had dorst naar de beker van het lijden waarvan Hij in de tuin van Getsemane gevraagd had of die Hem voorbij mocht gaan. Maar het ging nog verder: Hij smachtte ernaar dat Hij de gemeenschap en de aanwezigheid van zijn Vader terug zou krijgen! Hij voelde de volle betekenis van de woorden van Psalm 42:3: ‘Mijn ziel dorst naar God, naar de levende God, wanneer mag ik nader komen

en Gods gelaat aanschouwen?’ Als het inderdaad zo is dat de uitroep van verval, ‘mijn God’, het begin betekende van het dragen van de zonde, dan vormen deze woorden misschien het einde ervan. Na een drie uur durende scheiding, omschreven de woorden van het Lam een ongekend verlangen naar de Vader.

***‘Mijn ziel dorst
naar God, naar
de levende God,
wanneer mag
ik nader komen
en Gods gelaat
aanschouwen?’***

In zijn dorst om opnieuw de eenheid en de gemeenschap met de Vader te voelen, had Jezus de straf gedragen — het lijden was nu compleet. De angstige blik van de verlaten Christus die alleen in het donker was, maakte nu plaats voor de kalmte van de Zoon,

die opnieuw het licht van de aanwezigheid van de Vader mocht ervaren. Het enige dat nog restte, was om de overwinning uit te roepen — een overwinning die een definitieve oplossing betekende voor het probleem van de zonde van de mensen van alle eeuwen.

DE MAJESTEIT VAN DE VOLTOOIING

‘Nadat Jezus ervan gedronken had zei hij: “Het is volbracht.” Hij boog zijn hoofd en gaf de geest.’ (Johannes 19:30)

‘Het is volbracht!’ In het Grieks is dat ‘te telestai’: ‘het is voltooid’, ‘het doel is bereikt’. In Matteüs 27:50 lezen we dat Jezus’ laatste woorden met luide stem geroepen werden — een overwinningskreet! Spurgeon schreef hierover: ‘We zouden er alle andere woorden die ooit gesproken zijn voor nodig hebben om dit ene woord uit te leggen. Het is gewoon onmeetbaar. Het is zo hoog dat ik er niet bij kan. Het is zo diep, dat ik het niet kan peilen!’

De toewijding die Jezus voor het plan van de Vader aan de dag legde, was tijdens zijn hele leven op aarde te zien geweest, en nu hield Hij het vast tot het eind — ‘gehoorzaam tot in de dood — de dood aan het kruis’ (Fil. 2:8). ‘Maar Jezus zei: “Mijn voedsel is: de wil doen van hem die mij gezonden heeft en *zijn werk voltooien*”’ (Joh. 4:34). ‘Ik heb op aarde uw grootheid getoond door *het werk te volbrengen* dat u mij opgedragen hebt’ (Joh. 17:4).

Hij had het allemaal voltooid! Geen profetie had Hij onvervuld gelaten. Hij had geen werk gedaan zonder het af te maken, geen liefde gekend zonder het te delen, geen lijden zonder dat het iets tot stand bracht. Hij had alles gedaan waartoe de Vader Hem gezonden had. En toen rustte Hij. Maar net als in Genesis 2 direct na de schepping was het geen rust van de vermoeidheid die Jezus kende. Het was de rust van de vervulling. Hij had de verlossing tot stand gebracht. Nooit waren er nieuwe offers meer nodig. Geen enkel ritueel zou ooit nog

uitgevoerd hoeven worden. Geen menselijke inspanning zou er meer nodig zijn. Bij wijze van cadeau van eeuwige genade had Jezus eens en voor al de redding tot stand gebracht — voor ons allemaal.

DE MAJESTEIT VAN DE ZEGGENSCHAP

‘En Jezus riep met luide stem: “Vader, in uw handen leg ik mijn geest.” Toen hij dat gezegd had, blies hij de laatste adem uit’
(Luc. 23:46).

Let op de koninklijke houding die Christus tentoonspreidt. Hij had gedaan wat Hij gezegd had dat Hij zou doen. Hij had voor de zonde betaald. Hij had de verlossing mogelijk gemaakt. Hij was het losgeld geworden voor het lijden en de dood — en dat alles ‘denkend aan de vreugde die voor hem in het verschiet lag’ (Heb. 12:2). Het enige dat Hij nu nog hoefde te doen, was de afronding — sterven. Maar zelfs daarin had Hij alles in de hand.

Let er goed op hoe Jezus de God van de hemel aansprak

gedurende de zes uur waarin Hij aan het kruis hing. Aan het begin van de kruisiging wendde Hij zich tot zijn Vader om vergeving voor zondige mensen te vragen. Op het moment waarop de zonde van de wereld op Hem gelegd werd, riep Hij uit: ‘Mijn God!’. Een eenzame schreeuw van verlatenheid. Toen het werk voltooid was, riep Hij weer ‘Vader!’. Missie volbracht. Relatie hersteld.

Jezus beseftte heel goed wat er allemaal moest gebeuren, en gaf om precies 15.00 uur zijn geest over aan de zorg van de Vader. Dat was het tijdstip van het middagoffer. En toen stierf Hij. Maar in geen van de evangeliën staat dat Hij doodging. In alle eenvoud en puurheid vervulde Hij op een machtige manier dat wat Hij zelf als zijn doel had aangegeven. Daarbij had Hij al duidelijk gemaakt dat Hij alles in de hand had, toen Hij gezegd had: ‘De Vader heeft mij lief omdat ik mijn leven geef, om het ook weer terug te nemen. Niemand neemt mijn leven, ik geef het zelf. Ik

ben vrij om het te geven en om het weer terug te nemen — dat is de opdracht die ik van mijn Vader heb gekregen' (Joh. 10:17-18).

'De Vader heeft mij lief omdat ik mijn leven geef, om het ook weer terug te nemen. Niemand neemt mijn leven, ik geef het zelf. Ik ben vrij om het te geven en om het weer terug te nemen — dat is de opdracht die ik van mijn Vader heb gekregen.'

—Joh. 10:17-18

In volmaakte onderworpenheid aan de liefde van de Vader en gehoorzaamheid aan de wil

van de Vader, beval Jezus nu aan het eind zijn geest aan bij de Vader en stierf Hij. Liedschrijver Thomas Kelly beschreef het zo:

'The Head that once
was crowned with thorns
is crowned with glory now;
A royal diadem adorns
the Mighty Victor's brow!
The highest place
that heaven affords
is His, is His by right,
The King of kings
and Lord of lords,
And Heaven's eternal Light!'

('Het hoofd dat eens gekroond met doornen was, is nu gekroond met heerlijkheid; een koninklijke diadeem siert het voorhoofd van de Sterke Overwinnaar! De hoogste plaats die de hemel kent is voor Hem, rechtens voor Hem, de Koning der koningen en Heer der heren, en hemels eeuwig Licht!')

ALLES DANKZIJ HET KRUIS

Ik ben met de kerk opgegroeid. Elke zondag was mijn familie daar, en elke zondag zaten ik en mijn broertjes en zusjes (meestal rustig te luisteren naar dingen die we niet begrepen. Maar van al die jaren herinner ik me niet één keer dat de boodschap van Christus uitgelegd werd. Nooit heb ik daar het evangelie gehoord. Kerst ging over cadeaus, Pasen was één groot raadsel, en geen van beide had ook maar een beetje geestelijke invloed op mijn leven.

Toen ik groter werd, maakte ik mij los van die wortels van een geïnstitutioneerd, cultureel christendom en dwaalde ik ver af van de houvast van de godsdienst. Dat voelde enorm leeg en zinloos en zonder levenskracht. Ik haalde mijn examen aan de middelbare school, en ging naar andere kerken, maar vond geen antwoord op mijn vragen.

Toen gebeurde er iets dat mijn hele leven op de kop zette. Het was in 1972, en ik

werkte voor het gasbedrijf in West Virginia. Ik zat bij een karteringsteam dat onderzoek deed naar plekken voor gasleidingen, bronnen en diverse andere bouwprojecten. Op een koude dag in januari stond er een onderzoek op het programma naar een plek waar naar kolen geboord zou kunnen worden, dat gebruikt zou worden voor een experiment om gas uit kolen te winnen. Om er zeker van te zijn dat we op de goede hoogte zaten, moesten we voor de meting beginnen bij een meetpunt van de overheid. Dat bewuste meetpunt zat op het bruggenhoofd van een spoorbrug boven een droge rivierbedding. Als jongste van het team was het mijn taak om op de brug te klimmen terwijl mijn collega's in de warme auto zaten te wachten. Boven op de brug aangekomen vond ik de schijf van het meetpunt al snel, vastgeschroefd in het beton van het bruggenhoofd. En toen gebeurde 'het'.

Ik herinner me niet echt hoe het gebeurde, maar volgens het weerbericht konden er

op die dag rukwinden tot wel 110 km per uur zijn. Ik ben er dan ook al die tijd van uit gegaan dat een rukwind uit het hol achter me mij van de brug heeft geknikkerd. Ik viel van het bruggenhoofd dat ik zojuist nog zorgvuldig bestudeerd had, en landde zo'n 12 meter lager op mijn nek in de droge rivierbedding. Mijn collega's haalden me uit het ravijn en brachten me naar een nabijgelegen ziekenhuis in Huntington, waar ik een week in tractie lag — het begin van een ziekteverlof van drie maanden.

Mijn tijd in het ziekenhuis lag ik een kamer met vier bedden, en de man in het bed naast mij was ouder en had het zwaar. Op een dag was zijn vrouw bij hem op bezoek, toen ik hen hoorde fluisteren en huilen. Ik nam aan dat ze net slecht nieuws van de artsen hadden gekregen en er verdriet om hadden. Ik zat er volledig naast! Toen het bezoekuur voorbij was ging de vrouw op weg naar de uitgang, maar bij mijn bed bleef ze staan. Ze keek op me neer, en

ik zag de tranen in haar ogen toen ze zei: 'Mijn man heeft me verteld wat er met jou gebeurd is. Wij geloven dat God je leven gespaard heeft omdat Hij je wil gebruiken. We hebben voor je gebeden en zullen dat blijven doen.'

Over zoiets had ik nog nooit nagedacht, maar toen ik daar met mijn nek in de tractie-mechanieken lag, had ik tijd genoeg om na te denken. In de maanden die volgden kwam ik bij een andere kerk terecht — een waar de bijbel geleerd werd; een andere baan — met een christelijke collega die mij verder hielp in de dingen van het geloof; en kreeg ik een andere bestemming. Uiteindelijk kwam ik op een christelijke universiteit terecht. Wie had dat ooit gedacht? En daar, in een dienst op 12 oktober 1973, werd mij het evangelie uitgelegd en aanvaardde ik de gekruisigde Christus als mijn redder. Met zijn genade had Hij mijn hart gevangen, en ik werd volgeling van Christus.

Ik heb al vaak teruggekeken op mijn leven, en denk vaak

aan de lege godsdienst die ik ervaren had. Maar daarvoor in de plaats is er de volheid van Golgotha gekomen. Ik moest nog vaak denken aan dat lieve echtpaar dat in het ziekenhuis voor mij gebeden heeft, en aan hun vriendelijkheid en betrokkenheid. Maar dat is niets vergeleken bij het mededogen van Golgotha. Ik heb vaak gedacht aan mijn collega die mij rustig en geduldig in de richting van het geloof geduwd heeft. Maar dat verdwijnt in het niet bij het geduld en de barmhartigheid van de heilige God, die mijn zonden zag en zijn Zoon stuurde om aan het kruis te sterven omdat Hij 'wil dat iedereen tot inkeer komt en niemand verloren gaat' (1 Pet. 3:9). Nu, meer dan dertig jaar later, zie ik de enorme waarde van dergelijke richtingwijzers. Maar het is Christus en zijn machtige liefde die mijn leven de betekenis en zin gegeven hebben die ik anders nooit gekend zou hebben. En dat alles dankzij het kruis. Dat alles om dat Hij, in al zijn majesteit, naar de

wereld kwam om mijn redder te zijn. Wat een liefde, dat God zelf naar de aarde kwam om voor u en mij te sterven!

Deze brochure is de vertaling van een uittreksel van het boek *The Path of His Passion* van Bill Cowder, een uitgave van Discovery House Publishers, een onderdeel van RBC Ministries. Bill, die twintig jaar als pastor heeft gewerkt, is nu directeur van de publicatie-afdeling van RBC Ministries. Samen met zijn vrouw Marlene heeft hij vijf kinderen.